

Epistola Pastorală la Slăvitul și Luminosul Praznic al Învierii Domnului din Anul Mântuirii 2016

Epistola Pastorală la Slăvitul și Luminosul Praznic al Învierii Domnului din Anul Mântuirii 2016

Crucea, moartea și Învierea lui Hristos – Taina mântuirii noastre

† SILUAN

Prin mila lui Dumnezeu, Episcopul de-Dumnezeu-păzitei

Episcopii Ortodoxe Române a Italiei,

Preacuviosului Cin Monahal, Preacucernicului Cler,

și tuturor Credincioșilor drept-slăvitori

care ascultă sau citesc această Epistolă Pastorală,

Har vouă, pace și bucurie de la Hristos Cel înviat din morți,

iar de la noi, arhieresti binecuvântări,

dimpreună cu străvechiul salut:

Hristos a înviat!

În curgerea tot mai grăbită a timpului, iată-ne ajunși și anul acesta, pregătiți sau mai puțin pregătiți, la Praznicul Învierii Domnului.

Ritmul tot mai alert în care ni se petrece viața de toate zilele ne pune, însă, în pericol tocmai gustarea din *Esențial* și trăirea în *Esențial*, împingându-ne a trăi în grabă chiar și cele mai importante momente ale vieții noastre personale, familiale, ecleziale sau sociale... Acest lucru se poate întâmpla și cu Luminosul Praznic de astăzi, dacă nu reușim să identificăm modalitatea de a pune *frână* alergării cotidiene și de a reduce *vârtejul* în care ne angrenează grijile cele de toată vremea. Dar din fericire pentru noi, din perspectiva lui Dumnezeu Care petrece în veșnicie, toate neajunsurile și neîmplinirile ce caracterizează timpul nostru limitat se pot recupera, în orice moment, prin întoarcerea către El și prin încredințarea *întregii noastre vieți și a nădejzii noastre* în mâinile Sale.

Pornind de la aceste constatări, am considerat oportun ca, în această Scrisoare Pastorală, să vă pun înainte, spre cugetare și spre folos, **Taina** lucrării celei mântuitoare a lui Dumnezeu întrupat în istoria omenirii, pentru a regăsi în propriile voastre vieți tainica **lucrare a mântuirii** și a nu vă lăsa purtați de *lucrarea pierzaniei* ce ne desparte și de Dumnezeu, și de cei dragi și chiar și de noi înșine.

Întâi de toate, e bine de luat aminte la faptul că Dumnezeul nostru, încă de la căderea lui Adam și a Evei, lucrează, cu iubire de Părinte, **Taina mântuirii** omului, fără să pierdem din vedere că tot de atunci încoace e în lucrare și *taina fărădelegii* (cf. 2 Tes. 2, 7). Iar de-a lungul veacurilor, Dumnezeul nostru a descoperit treptat și a încredințat **Taina mântuirii** celor care *au bineplăcut Lui, din neam în neam* - patriarhilor, dreptilor și prorocilor - întreținând astfel în conștiința acestora și a poporului Său încrederea față de făgăduința făcută lor de a trimite în lume un Mântuitor. Iar *la plinirea vremii* (cf. Gal. 4, 4), *în zilele mai de pe urmă, ne-a grăit nouă prin Fiul Său* (cf. Evr. 1, 2), Care descoperă **Taina mântuirii** tuturor celor *care au iubit arătarea Lui* (cf. 2 Tim. 4, 8), ca să înțeleagă tot omul doritor de mântuire și de viață veșnică felul în care să se raporteze la Dumnezeu – făcătorul Său, la aproapele său și la sine însuși, încât să nu fie *nepăsător față de o astfel de mântuire* (cf. Evr. 2, 3).

Vouă vă este dat să cunoașteți Taina Împărăției lui Dumnezeu, ne spune Domnul (cf. Mc. 4, 11). Și întâi această *Taină* ni s-a sădit în suflet prin Harul cel mare primit la Botez, și întărit prin Sfântul Mir, și înmulțit prin împărtășirea cu Sfântul Trup și Sânge al lui Hristos, prin care am devenit, asemenea mlădiței altoite pe viță, mădulare ale Trupului lui Hristos Cel răstignit, mort și înviat. De atunci, legătura Sa cu noi este asemenea celei dintre *viță și mlădițele ei* (cf. In. 15, 5). Aceasta este **Taina Bisericii**, ca Trup al lui Hristos (cf. 1 Cor. 12, 27), compus din toți cei care l-au făgăduit la Botez credință și *fidelitate* și s-au închinat *Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, Treimii Celei de-o-ființă și nedespărțită*, socotindu-se *servii* Acesteia.

În virtutea **Tainei Bisericii**, ceea ce trăiește Hristos-Capul Bisericii - Trupul Său - trăiesc și mădularele Sale. Viața Sa trece în Trupul Său. Însușirile Sale trec, prin Har, la mădularele Sale. Dar *Taina* cea mare este că pătimirea și moartea pe care El le-a gustat și le-a trăit în trupul Său, ca și urmări ale păcatului pe care firea omenească ce a luat-o asupra Sa le purta în ea, au ca efect, în noi cei care am devenit mădulare ale Trupului Lui, *curățirea cugetului nostru de faptele cele moarte*, prin Sângele Său (cf. Evr. 9, 14). Deci, cu atât mai mult, Învierea Lui are efect înnoitor și dătător de **viață nouă** în noi cei care, prin cele trei afundări de la Botez, ne-am îngropat împreună cu El, *pentru ca, precum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, așa să umblăm și noi întru înnoirea vieții; căci dacă am fost altoiți pe El prin asemănarea morții Lui, atunci vom fi părtași și ai Învierii Lui.* (...) *Că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, ca să se nimicească trupul păcatului, pentru a nu mai fi noi robi ai păcatului, căci Cel care a murit a fost curățit de păcat. Iar dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și viețui împreună cu El* (cf. Rom. 6, 4-8).

Minunat lucru! Dar atunci cum se face, oare, că noi ne vedem, zi după zi, mai degrabă învechindu-ne în înclinațiile cele rele decât înnoindu-ne, după chipul și asemănarea lui Hristos? Răspunsul este că, în ciuda marelui Har al Botezului, la care se adaugă la unii harul Cununiei sau cel al Călugăriei, sau chiar harul hirotoniei întru diacon, preot sau episcop, lucrarea prefacerii *omului vechi* (cf. Rom. 6, 6; Col. 3, 9) în **omul cel nou** (cf. Col. 3, 10; Ef. 4, 24), după chipul cel restaurat în Hristos, nu se împlinește de la sine, fără ca noi să împreună-lucrăm cu Harul ce ni s-a dăruit. Și aceasta pentru că Dumnezeu nostru nu poate să încalce în cei pe care i-a creat după chipul Său tocmai trăsătura Sa cea mai importantă, adică **libertatea**. Dumnezeu nostru nu ne impune nici iubirea Sa, nici mijloacele prin care putem deveni asemenea Lui și nici mântuirea. Ci Hristos Domnul a împlinit tot ceea ce depindea de El pentru ca *lumea viață să aibă și s-o aibă din belșug* (cf. In. 10, 10) și *stă la ușa sufletului și bate* (Apoc. 3, 20), așteptând *blând și smerit* (cf. Mt. 11, 29) să I se deschidă de fiecare dintre noi. El ne spune astăzi și la fiecare Sfântă Liturghie, fiecăruia dintre noi: **Timpul Meu este aproape; la tine vreau să fac Paștile** (cf. Mt. 26, 18).

De această alegere în fața căreia suntem puși cu toții, zi de zi și ceas de ceas, până la ultima noastră suflare, de a deschide sau nu Domnului, de a vrea sau nu să facem cu El Paștile, depinde dacă devine sau nu lucrător în noi Harul cel dumnezeiesc înzestrat cu puterea de a ne *vindeca neputințele și de a ne plini lipsurile* pe care le-am moștenit de la înaintașii noștri.

Puterea cea omorătoare de păcate și vindecătoare a Harului lui Dumnezeu este lucrătoare în noi în măsura în care și noi suntem dispuși să ne însușim, zi de zi, angajamentul făcut la Botez de *a ne lepăda de Satana și de toate lucrările lui, și de toți slujitorii lui, și de toată slujirea lui, și de toată trufia lui*, de a muri păcatului, ca să înviem împreună cu Hristos și să rămânem uniți cu El, să ne facem părtași morții și învierii Lui. Cu toții dorim să înviem, dar nu toți suntem dispuși să murim răului care lucrează în noi cu gândul, cu cuvântul și cu fapta... Dar e bine să știm că ceea ce nu moare nici nu învie, *căci dacă grăuntele de grâu, când cade în pământ, nu va muri, rămâne singur; iar dacă va muri, aduce multă roadă* (cf. In. 12, 24).

De aceea, cei care am ajuns la acest binecuvântat Praznic, *să lepădăm orice povară și păcatul ce grabnic ne împresoară și să alergăm cu stăruință în lupta care ne stă înaintea, cu ochii ațintiți asupra lui Iisus* -Cel răstignit și îngropat și înviat din morți -, *începătorul și plinitorul credinței noastre* (cf. Evr. 12, 1-2). Înaintea Lui să depunem tot ce este vrednic de a fi lepădat și de predat morții - în gând, în vorbă și în faptă -, nu doar astăzi, ci mereu, pentru a face lucrătoare în noi puterea cea vindecătoare

și înnoitoare a morții și Învierii Sale. Consimțind în inima noastră, prin pocăință, la a fi răstignite și date morții toate cele ce lucrează în noi împotriva poruncilor lui Hristos, vom vedea lucrător în noi Harul cel dătător de **viață nouă** al Învierii Sale, nu doar la Paști, ci de fiecare dată când ne căim, când ne spovedim și ne împărtășim, și chiar și atunci când, părintește și pedagogic, Dumnezeu ne pune la încercare răbdarea și încrederea în El, lăsând să vină peste noi necazuri și greutăți.

Așadar, să fim și noi încrezători, asemenea tâlharului de pe Cruce, în iubirea cea iertătoare și dătătoare de **viață nouă** a Domnului Hristos, știind că El îl **primește pe cel din urmă ca și pe cel dintâi, îl odihnește pe cel din al unsprezecelea ceas ca și pe cel ce a lucrat din ceasul cel dintâi; și pe cel din urmă îl miluiește, și pe cel dintâi îl mângâie; și aceluia îi răsplătește și acestuia îi dăruiește; și faptele le primește; și gândul îl ține în seamă, și lucrul îl prețuiește, și voința o laudă**(cf. Cuvânt Sf. Ioan Gură de Aur).

Iar atunci când consimțim la *a muri păcatului pentru a învia cu Hristos* să nu o facem doar pentru noi înșine, ci noi, clericii, să o facem, în toată vremea, pentru noi înșine și pentru tot poporul cel încredințat nouă spre păstorire, pentru văduve și orfani, pentru bolnavi și pribegi, pentru cei prigoniți și pentru cei întemnițați; soții să o facă unul pentru celălalt; capii de familie să o facă pentru toți ai casei; cele ce poartă prunci în pânțele sau în brațe să o facă și pentru aceștia; nașii și nașele să o facă pentru finii lor; copiii să o facă și pentru părinții lor; și cu toții să o facem, de fiecare dată, și *pentru cei ce ne iubesc pe noi, și pentru cei ce ne urăsc, și pentru cei ce ne fac bine, și pentru cei ce ne fac rău*, și pentru toți cei vii și adormiți ai noștri, și pentru lumea întreagă. Și astfel o să fim și noi plinitori ai poruncii celei noi a Domnului (cf. In. 13, 34), iubindu-i pe toți precum și El ne-a iubit pe noi, răbdând răstignire și moarte, și înviind pentru a noastră mântuire a tuturor. Că **iată, prin Cruce, a venit bucurie în toată lumea**.

Această bucurie nemincinoasă și nepieritoare vă urez să vă umple inimile și casele tuturor, pecetluind un nou început mântuitor al vieții voastre, spre slava lui Dumnezeu cel în Treime lăudat, în vecii vecilor. Amin.

Cu părintească îmbrățișare fiecăruia dintre voi, cu mic cu mare, al Vostru întâistătător și de tot binele cel spre mântuire doritor,

† Episcopul SILUAN

al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei

Dată la Reședința noastră de la Roma, la Luminatul Praznic al Învierii Domnului,

în Anul Mântuirii 2016, luna Mai, ziua întâi.